

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 7.

V Ljubljani, 1. julija 1890.

Leto XX.

Iz primorskih bojišč.

I.

Na Predilu.

a meji primorsko-koroške krajine,
 V sosedstvu orjaških snežnikovih sil,
 Se dviga trdnjava iz gorske višine,
 Vzdiguje se slavni, mogočni Predil.
 Osámljeno tukaj samuje gradišče,
 Ni trga, ni mesta v bližini okrog,
 Junakov je hrabrih otožno grobišče,
 Bolésti je znak in nekdanjih nablóg.
 Ko korziški orel je Avstrijo ropal,
 Tu čilih junakov nabral se je broj,
 Tu z vérnih Avstrijcev zvestobo je stopal
 Za vero, za narod, za carstvo na boj.
 Iz dola pridere krdelo strašansko,
 Kedó to sovražno druhál bi preštel?
 Gorjé Korotan ti in ljudstvo slovansko,
 Sovrag krvoločen bo dom ti prevzel!
 Vže bliža se meji in gorskej višini
 In veter koroški vže proti pihljá,

Kar ostro pozdravi ga v strelnej bližini
 Gromenje topóv in bobnenje gorá.
 Osupneno vodja pot vstavil je svojo,
 Bel listič napisal braniteljem v grad,
 Podarja jim milost in prosto odhojo,
 Vmiruje njih silni, njih divji napad.
 Odgovor mu dajo v gromečih topovih
 In pade mu mnógoter hraber vojak,
 A v močne trdnjave skalénih zidovih
 Ostal neoskrunen je brambovec vsak.
 In drugič in tretjič zaprosil je mira,
 In vedno odgovor dobil je gorjúp,
 Vojak pri vojaku pojéma, umira,
 A srce prešinja mu strah in obúp.
 V odhód vže pripravlja se roparski vodja,
 Kar skrivno k trdnjavi mu pot povedó,
 Tjá spravijo svoja morílna orodja,
 Razdevati, žgati gradišče začnó.
 Glej! skale vže pokajo, krepki zidovi,
 In skače in pleše in rjove sovrág,
 A Herman junaški in drugi njegovi
 V zvestobi stojijo, kot steber krepák.
 In švigajo v stropu goreči plameni,
 Vse kaže in znači jim smrt in pogín,
 A dragemu dómu v nesreči ognjeni
 Do zadnjega vsakdo hvaležni je sin.

— — — — —
 Znovljena sedáj je trdnjava slovíta,
 Pred njo pa prebôden leží oroslán,
 A zraven na plošči vsakdó lahko číta:
 V spomin nestrohljivim junakom skován.

J. Rejec.

Ne bodi nečimerna!

Irma je bila zeló nečimerno dekletce. Po celo uro stala je včasih pred zrealom, gladila si svoje črne laske in obrvi, obračala glavo na desno in levo, urejevala si gube na obleki, priklanjala se na vse strani, sploh: obnašala se je nalik smešne opice. Poleg tega zavedala se je tudi svojega visokega, snežno-belega čela, rožnatih lic in ljubko plavih očij. — Koliko si je prizadevala mati, da bi odvadila hčerko take nečimernosti! Irma pa je postajala z vsakim dnevom nečimernejša. Tovaríšice, katerim Bog ni dal tako lepega obrazka in jim stariši niso mogli kupiti tako ličnega krileca, zasmehovala je Irma javno, zaradi česa seveda ni bila priljubljena.